

Bucătarul și Porcușorul

Ilustrații de
Maria-Roberta CONCITA

INTEGRAL

Bucătarul și porcușorul

Nepoatei mele, MARIA ROBERTA,
căreia îi mulțumesc pentru desene
și pentru ideile inspirate.

Hai să purcedem pe drumul aventurii!
Într-un sat, aflat pe vârful unui deal, trăia o gospodină. Ea se pricepea de minune să gătească mâncăruri delicioase, după niște rețete numai de ea știute, dintr-un caiet vechi pe care-l moștenise de la bunica ei. Deviza ei era: „Pomeni, botezuri și nunți – hrană pentru suflet nu doar pentru burți!”

Povestea noastră începe atunci când femeia primise în dar de la un vecin, mulțumit de ajutorul primit în organizarea unei mese festive, un purceluș vietnamez, negru, care, în scurt timp, devenise vedeta gospodăriei. Toate animalele râdeau de corpul lui, omidă, cu picioarele mici și crăcănat, cu rât turtit („Ești urât, pigule, U rât întzeleegi”, îi arunca leneș Sir Ash Cenușiul – motan British Shorthair cu ochi galbeni flegmatici – „u rât, pentru că ai rât”), rât îndesat între ochii negri și jucăuși, cu codița ca un arc spiralat pe care o mișca necontenit. Privea prin gardulețul ce-i înconjura cocina, la bucătăreasa care pregătea în fiecare zi mâncare pentru sătenii înfometați și-și imagina că într-o bună zi va ajunge și el să gătească la fel de bine ca stăpâna sa. Dar el era un

porc, ce nu putea ieși din țarcul în care era închis. Singurul prieten care-l vizita era același Sir Ash, motanul cenușiu cu ochii galbeni și blană scurtă. El venea mereu în cocină doar ca să mănânce din resturile pe care porcușorul le primea de la mesele îmbelșugate organizate de gospodină, apoi se tolănea sătul în paiele moi. Purcelul nostru era bucuros că mai avea cu cine sta de vorbă și putea să afle multe întâmplări spuse de pisica șireată. Zilele trecură și porcul vietnamez creșcu atât cât cresc toți porcii din această rasă: nici prea prea, nici foarte foarte, adică așa și așa.

Era o noapte sticloasă, cu miros de ger și zăpezi mari. O lună aburită încremenise lipită de cerul înghețat pe care clipeau stelele răvășite de nori, ca niște nestemate în întuneric. Porcul dormea acoperit de paiele calde, visându-se mare bucătar. Tocmai când mirosea mulțumit aburii unei ciorbe, somnul îi fu întrerupt de motanul care își mișca agale coada stufoasă pe lângă râțul lui.

- Ce se întâmplă, de nu mă lași să dorm?, întrebă porcul supărat.

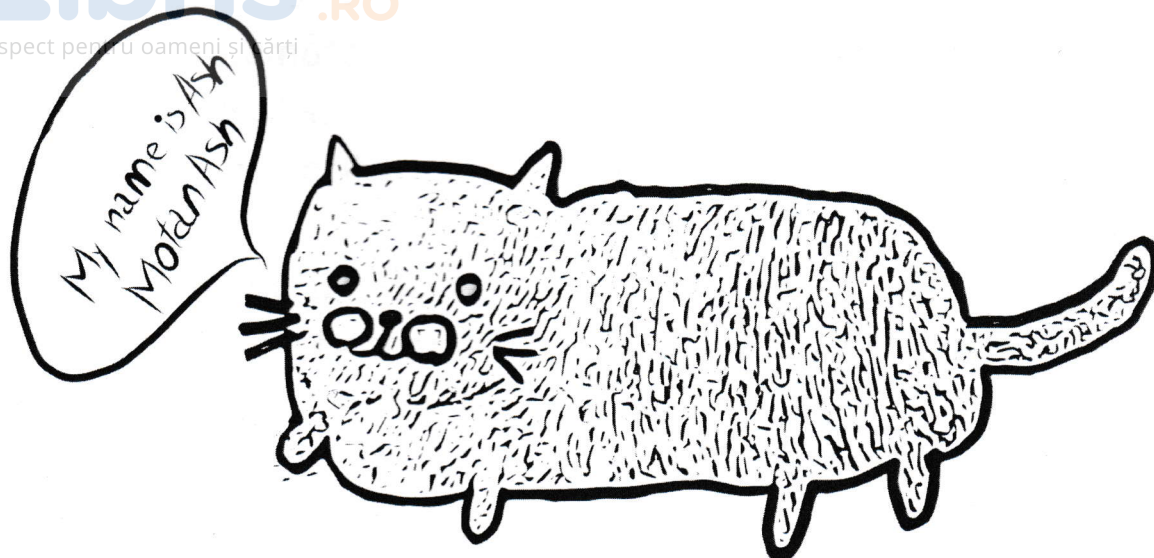
- Pigule, am doar două cuvinte pentru tine: ig nat.

- Ig na ce?, de asta trebuia să mă trezești din somn și să-mi alungi un vis frumos, spuse porcul întorcându-se cu spatele la el. Du-te și lasă-mă să dorm, te rog! Dacă vrei, vino și stai lângă mine, dar lasă-mă în pace, guiță porcul și începu să sforăie.

- Dar tu nu știi oare ce este Ignatul?, continuă pisica mieunând insistent.

- Lasă-mă să dorm și-ți voi fi recunoscător pentru totdeauna, mai spuse porcul oftând din greu. Nu mă

interesează ce se întâmplă, știu doar că se mănâncă bine... și se primesc muulte daruri!

- Bine Pigule, înseamnă că nu știi tot. Am să-ți spun, dar te rog să nu te sperii... Mâine...

- Ei, ce e mâine?, întrebă porcul supărat.

- Mâine, de Ignat, se taie porcii, îi explică motanul.

- Nu cred că mai am în ce să mă tai. Bucata aia de tablă tăioasă de la troc am îndoit-o cu copituțele.

- Hî, hî, hî!... Nu, mă, antitetanos ce ești, tăietura de care vorbesc eu, e un pic mai adâncă și mai finală. Motanul simți nevoia să-și illustreze explicația cu un gest cu gheruța prin dreptul gâtului.

- Asta ce glumă proastă mai e?, întrebă porcul trezindu-se brusc, dezvelindu-și speriat dinții albi de sub râțul cârn.

- Nu, nu glumesc, asta e soarta voastră, a porcilor, spuse în șoaptă motanul, fixându-l cu galbenul ochilor înghițit de pupila mărită de beznă.

Porcul se ridică din paiele calde și își înalță râtul mirosind aerul rece de iarnă. Așa ceva nu se poate întâmpla; gospodina îl iubea. În fiecare zi îl hrănea cu cele mai bune resturi și îl scărpină între urechi, spunându-i cuvinte frumoase... „Nu, nu se poate!”, motanul minte.

- Ce dovadă ai că stăpâna dorește să mă omoare?, spuse porcul ghemuindu-se cu teamă într-un colț al cotețului. Ea mă iubește, nu poate să-mi facă așa ceva!

- Vei vedea în zori dacă eu am avut sau nu dreptate, mai spuse motanul, apoi dispăru în noapte.

Porcul nu mai reuși să adoarmă și așteptă cu nerăbdare ivirea zorilor, privind cu teamă printre scândurile gardului, înspre casa gospodinei. Nu văzu nicio mișcare, așa că hotărî să se culce la loc, gândind că nu-l va mai primi pe motanul mincinos, în veci, în casa lui. Când se pregătea să se scufunde în așternutul de paie, se auzi cum gospodina ieșea în grabă pe poartă, strigând către vecinul de peste drum:

- Nea Tănase, să-ți ascuți cuțitul, că am nevoie de tine astăzi, să-l tăiem pe grăsunul din cocină. O să fac o friptură bună după aceea, de-o să te lingi pe degete. Acum mă duc până la magazin să cumpăr niște sare și mă-ntorc imediat. Am lăsat apa să fiarbă pe foc, nu durează mult!

Și plecă în mare grabă, pierzându-se pe ulița înzăpezită.

Frica puse stăpânire pe bietul porc, care începu să tremure. Atunci trecu prin fața cotețului un cocoș ce mergea țanțoș după o găină moțată.

- Uinc, uinc! groh, groh! Domnule cocoș ajută-mă să ies de aici, ajută-mă te rog!, guiță porcul.

Cocoșul întoarse capul său colorat și spuse cu mândrie:

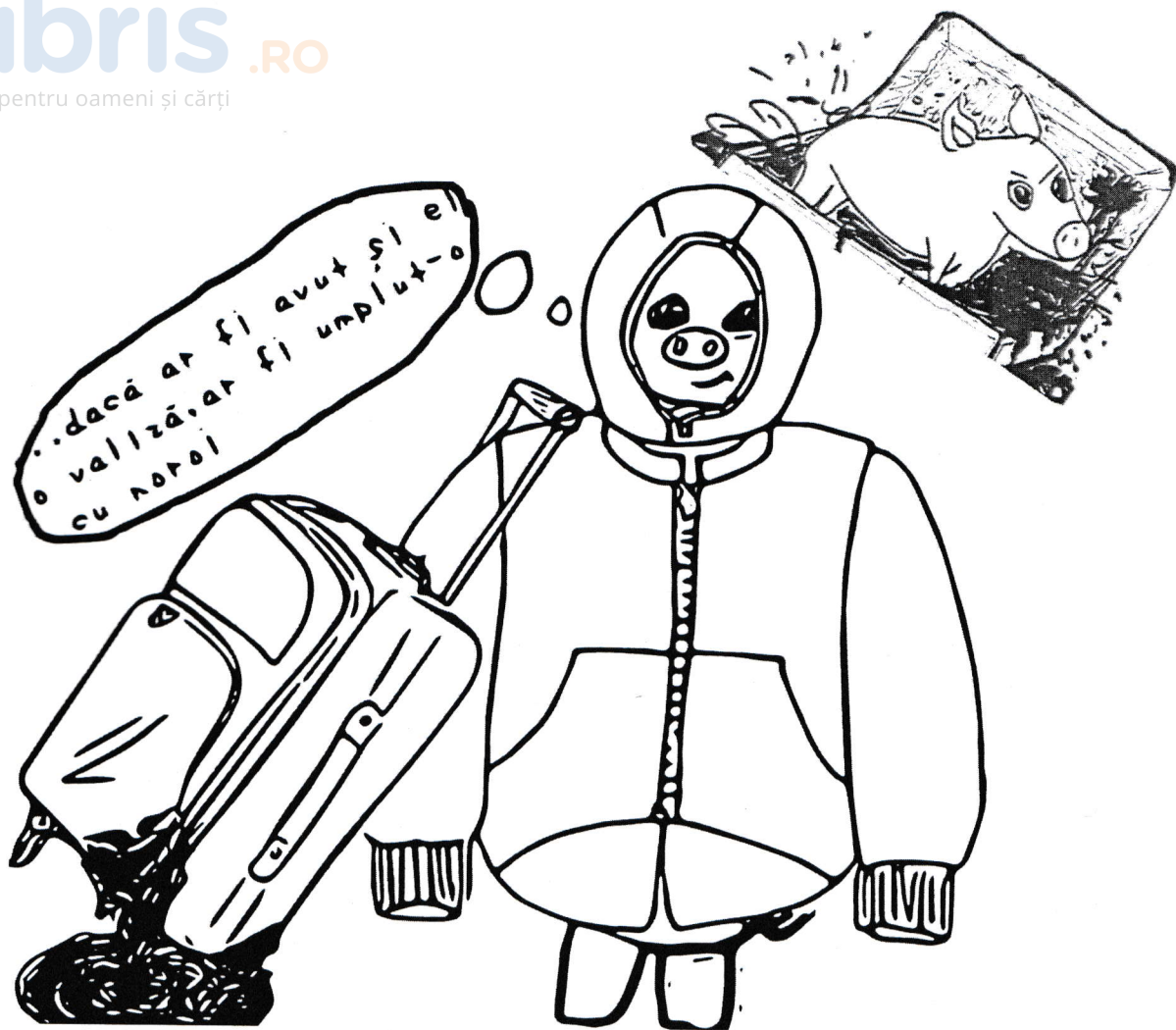
- Să știi că eu nu stau de vorbă cu toți porcii și mai ales nu pot să vorbesc cu un porc negru și U rât așa ca tine!

Tare s-a mai supărat porcul nostru și a început să guițe, lovind cu putere gardul. Atunci o scândură se desprinse, lăsând loc acestuia să se strecoare afară, în curte. Ieși pe poarta deschisă, sub ochii uimiți ai motanului care rămăsese nemișcat, privind cum acesta coboară pe ulița pustie. Porcul alergă către pădurea deasă de salcâmi, ce mărginea satul. Aici găsi o scorbură în care se adăposti până spre seară, când coborî către drumul ce trecea prin sat. În lumina farurilor mașinilor care mergeau în viteză pe lângă el, văzu un grup de oameni ce se înghesuiau să urce într-un autocar. Câțiva călători își așezau bagajele, jos, în cala acestuia. Se strecură ca o nălucă neagră printre picioarele lor, și se ascunse neobservat printre bagaje. Ușa calei se trânti zdrăngănind, lăsându-l în întuneric beznă printre genți și valize. În interior se simțea un miros ce-i amintea de cotețul pe care tocmai îl părăsise. Oare ce-or căra oamenii în toate bagajele astea? Lucruri de care au nevoie, probabil. Dacă ar fi avut și el o valiză și ar fi putut să o care, ar fi umplut-o cu noroi.

La destinație ar fi deschis-o, s-ar fi tolănit în ea, și s-ar fi tăvălit bine prin noroi, pe toate părțile, grohăind de plăcere.

Nu trecu mult și imaginea asta plăcută, împreună cu căldura și uruitul monoton al motorului, îl aruncară într-un somn dulce, legănat continuu de balansul autocarului. Începu să viseze cum el, porcul vietnamez îmbrăcat într-un halat alb imaculat, învârtea fericit cu o lingură uriașă într-un cazan plin cu supă gustoasă, din care se ridicau spre nasul

lui cârn, aburi cu miros îmbietor. Ca un adevărat bucătar iscusit privea în jurul său, mândru de ceea ce făcea, dar în bucătăria imensă, nu era nimeni să-l vadă și să-l laude pentru priceperea sa. Băgă lingura adânc în ciorba fierbinte, încercând să guste, dar atunci din oală apăru stăpâna lui cu fața schimonosită de supărare: „Ce faci? Nu încerca să fugi!... Stai că te prind eu și o să vezi ce mâncare bună o să fac din tine!...”

Îl trezi un zdrăngănit brutal și un val de aer rece năvăli peste el. Ușa calei se deschisese și mâini după mâini apucau

bagajele și le trăgeau. Atunci găsi un moment prielnic și dispăru în noapte.

Privi atent în jurul său și văzu desprinzându-se din întuneric o casă mică ascunsă în mormanele de zăpadă. Intră printr-o

spărtură din gard și se apropie cu teamă de ușa de la intrare. Bătu de mai multe ori, dar nu-i răspunse nimeni. Împinse cu râtul în ușă, iar aceasta ca prin minune se deschise cu un scârțâit ascuțit. În casă era întuneric, era mai cald ca afară și mirosea a brad. Se ghemui într-un colț și adormi imediat.

Dimineață când tocmai se visa într-o bucătărie frumos aranjată, adulmecând aburii aromați ce se înălțau dintr-o oală plină cu mâncare, simți cum o limbă umedă îi linge botul.

- Lasă-mă, motan rău, să dorm! E prea frumos acest vis adorabil, spuse porcul încercând supărat să îndepărteze

intrusul. Deschise brusc ochii, amintindu-și că motanul nu avea ce să caute aici, el rămăsese acolo departe, în curtea gospodinei. Speriat, se ridică în picioare, zărind în fața lui un cățel cu blana albă, cârlionțată, ce mișca prietenos din codiță.

- Uaaau!... Nu am mai văzut până acum o omidă atât de mare, lătră uimit cățelul.

- Nu sunt omidă, sunt un porc vietnamez și să știi că nici eu nu am mai văzut până acum un câine fără ochi, se miră porcușorul, privind nedumerit la ghemul de blană.

Într-adevăr, cățelul din fața lui era atât de blănos, încât ochii abia i se zăreau. Doar gura deschisă din care atârna o limbă roșie și umedă, arăta că acolo s-ar afla capul.

- Așa este rasa noastră, sunt un câine bichon maltez, sunt prietenos, curajos, blând, inteligent și afectuos, iar numele meu este Pic. Pe tine cum te cheamă?

Atunci, porcușorul își dădu seama că el nu avea niciun nume. Nimeni nu îi spunea altcumva decât porc. Cu excepția motanului Sir Ash Cenușiul, care îl striga, „pig”.

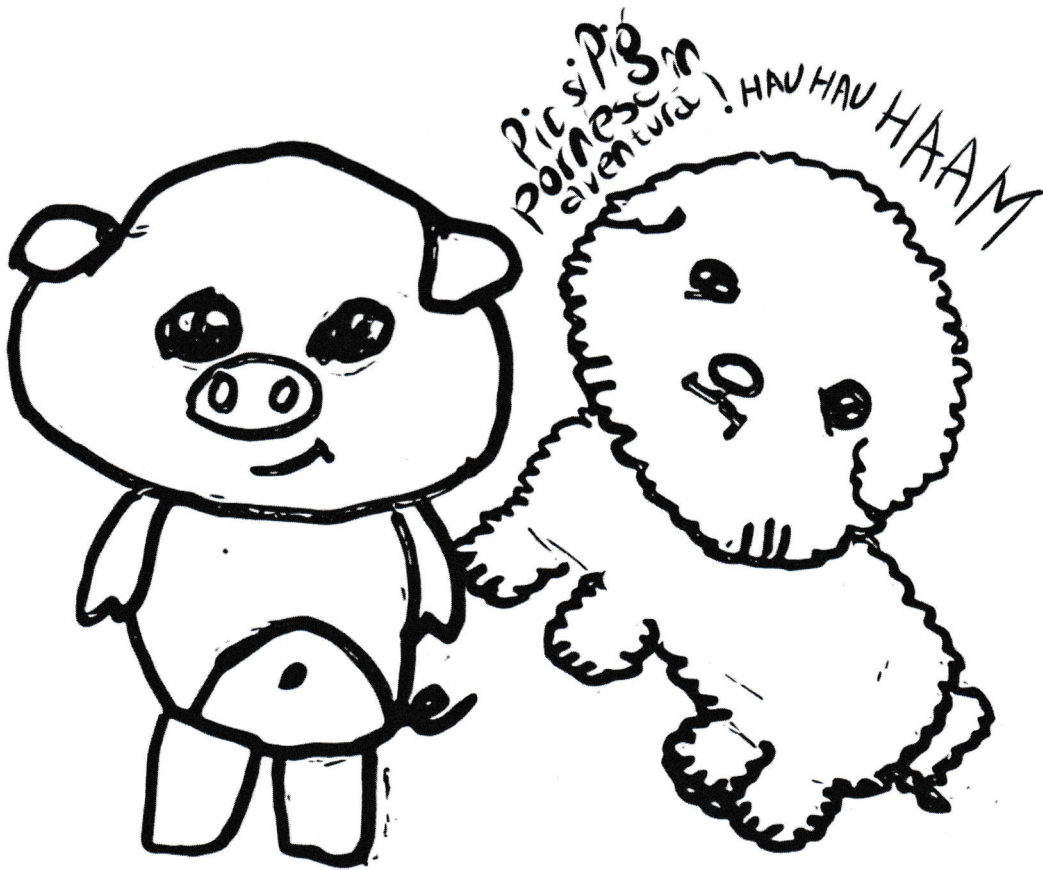
- Deci, cum te cheamă?, repetă cățelușul privindu-l curios.

- Păiii... și purcelul se opri ezitând câteva clipe. Îți spun, dar promiți să nu râzi? Numele meu e Pig, guiță purcelușul.

- Pig e un nume chiar foarte tare, frate, de ce aș râde de tine? Dacă vrei s-auzi un nume de tot râsul, ce zici de Buddha Priya Bulesh Bukka? Da, știu, te întrebi cine-i nefericitul care-l poartă, nu? Ei bine, e chiar stăpânul meu - e indian, și el și numele lui. În limba lui înseamnă ceva frumos, parcă Inimă Mare și ceva cu Buddha. Oricum pe aci i se spune BuBu, BuBuka, BuBukătarul - stăpânul meu

- mare inimă și mare bucătar. Așa deci, Pic și Pig, zise Pic mișcându-și agitat codița întocmai ca brațul unui ștergător de parbriz. Pic și Pig pornesc în aventuură!... Hau, Hau, Haamm! Vino să faci cunoștință cu stăpânul meu, care este cel mai mare bucătar vegetarian din tot Bucureștiul. Acum-acum trebuie să apară dar să știi că este foarte obosit, a muncit până înspre ziuă în restaurant.

Se auziră pași apăsați și în încăperea intră un bărbat scund, în vârstă, plinuț, cu fața tucierie și veselă, rumenită de frig. Acesta rămase surprins, când văzu porcul ce-l privea cu ochi speriați.

- Tu de unde ai mai aterizat, grăsunule, spuse omul, cântând într-un fel aparte cuvintele și clătînând întruna din cap, aplecându-se cu blândețe să-l scarpine după urechi.

Pig fu uimit de bunătatea omului și înțelese din acea clipă că își găsise un stăpân și o casă nouă. Guiță cu bucurie, aplecându-și capul pe mâna omului care-l mângâia cu afecțiune.

- Pic, ai tu grijă de noul nostru prieten, eu mă duc să mă culc că tare obosit mai sunt, spuse bucătarul și intră în altă cameră, unde se întinse într-un pat și adormi imediat.

După cum ați aflat, bucătarul nostru era un bucătar special. El gătea numai mâncăruri fără carne, mai bine zis el iubea foarte

mult animalele și nu ar fi pregătit niciodată o mâncare cu carne. Mâncărurile lui conțineau numai fructe și legume și uneori mai folosea ouă, lapte, unt sau smântână, atunci când făcea înghețată sau clătite.

Pic îl invită pe musafirul său la masă, unde aveau legume și fructe din belșug. Mai târziu, bucătarul se trezi și plecă la restaurant, pentru a pregăti masa de prânz. Acum, pe lângă cățelul cel alb, bucătarul nostru era însoțit și de noul

